

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 297/2022

12.04.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 772/20 од 23.11.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 13/22 од 25.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 772/20 од 23.11.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 13/22 од 25.01.2022. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 772/20 од 23.11.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. На основу члана 258. став 1. и став 4. ЗКП, оштећени ББ и оштећена ВВ, су упућени да имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку. Истом пресудом, окривљени је на основу члана 264. став 1. у вези члана 262. став 1. и члана 261. став 2. ЗКП, обавезан да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења суду плати паушал у износу од 10.000,00 динара и да оштећенима на име трошкова поступка – заступања од стране пуномоћника адвоката плати износ од 132.374,00 динара, док је захтев оштећених за износ преко досуђеног а до траженог износа од 141.561,00 динар, одбијен као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Срмској Митровици Кж1 13/22 од 25.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Јовановић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде нема законских обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да се радња извршења код кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, састоји у употреби претње према више лица да ће се напасти на живот или тело тих или њима блиских лица, што значи да се ради о квалификованој и конкретној претњи којом се ставља у изглед тачно одређено зло.

Полазећи од наведене законске дефиниције предметног кривичног дела, према ставу одбране, речима које је окривљени упутио оштећенима у конкретном случају „Сада ћу да вам је.ем матер“, не ставља се у изглед тачно одређено зло – да ће се напасти на живот и тело, већ исте представљају само вулгарно, непримерено и увредљиво комуницирање, које није подразумевало употребу било какве силе. Следствено томе, ове речи немају карактер претњи нападом на телесни интегритет оштећених, већ би се евентуално у овој радњи окривљеног стицала законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. КЗ. Поред изнетог, бранилац у захтеву истиче и то да ни радњом окривљеног, која се састоји у ударању дворишне капије оштећених, избацавању исте из шарки и њеном обарању, нису доведени у опасност живот и тело оштећених (који критичном приликом нису били повређени), односно није угрожена њихова сигурност, већ би се у том акту окривљеног могла остварити законска обележја кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. КЗ, којим наводима бранилац уједно указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини онај ко угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот или тело

тог лица или њему блиског лица. Тежи облик кривичног дела из става 2. члана 138. КЗ постоји у случају ако је остварена једна од три квалификаторне околности и то да је дело из става 1. тог члана учињено према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или ако је дело изазвало тешке последице. Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела датог у оптужном акту и у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени АА „...угрозио сигурност више лица – оштећених ББ и ВВ, претњом да ће напасти на њихов живот и тело, на тај начин што је оштећенима, који су стајали код капије породичне куће, пришао трчећим кораком и обратио им се речима: „Сад ћу да вам је.ем матер“, те је након што су оштећени ушли у двориште и затворили капију и држали исту са дворишне стране, ударио у исту, избацио је из шарки и оборио, којом приликом су се оштећени узнемирили, при чему је био урачунљив, свестан свога дела и хтео његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено, а у време и на месту ближе описаним у изреци пресуде, јасно произлази да се у наведеним радњама окривљеног стичу сва законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Ово из разлога, јер по оцени овога суда, речи којима се окривљени обратио оштећенима прилазећи им трчећим кораком „Сад ћу да вам је.ем матер“, у контексту целокупног догађаја и понашања окривљеног, који је након што је оштећенима упутио наведене речи и пошто су они ушли у своје двориште и затворили капију држећи је са дворишне стране, ударио у исту, избацио је из шарки и оборио, представљају претњу нападом на живот и тело оштећених, која је код њих изазвала осећање узнемирености, дакле, довела је до наступања забрањене последице – угрожавања сигурности више лица, имајући притом у виду да су оштећени након предузетих радњи окривљеног позвали полицију и јавили се на преглед у хитну медицинску службу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљеног да дело за које је окривљен оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, те да је суд на штету окривљеног учинио повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд је оценио као неоснован захтев браниоца окривљеног и у делу којим се истиче повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да би се у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде стицала законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. КЗ и кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. КЗ.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да је окривљени у време извршења кривичног дела био млађи пунолетник и да су се у односу на њега могле применити и санкције које се

изричу малолетним лицима у случају извршења кривичних дела у смислу члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, те да би се и тим кривичним санкцијама у односу на окривљеног остварила сврха кажњавања имајући у виду његову неосуђиваност, као и чињеницу да је сада породичан човек и да очекује рођење детета.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник,
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић